

ΣΤΟ ΛΑΪΚΟ ΙΑΤΡΕΙΟ

(Σκίτσος του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΠΡΟΥΝΑ ΠΕΝΤ' ΡΤΣΑΝΙ

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΙΜΜΑΣ

Ἡ Μίμμη κεντούσε κοντά στό παράθυρο, βυθισμένη σ' ἓνα ἀπείλειωτο ρεμβασιό, όταν ἄξαφνα τῆς φωνάξε ὁ Ζάκ ἀπό τὸ γραφεῖο του:

—Ἐλάσω νά σοῦ πῶ, Μίμμη, ὅτι γέμισε ὁ Ροζέ ἀπό τὴ Γερμανία...

Θύβη μάλιστα σέ λίγο νά σέ χαίρῃται.

Ἡ Μίμμη ἔκρυψε τὴν ἀνοικία στή Μίμμη τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια, τίς ὕστερες ἐκδρομὲς τὴν ἀνοικία καὶ τὸ χαλκαῖο στὰ δάση καὶ στὰ ἡλιόπαντα ἀερογυμνάσια. Ἐπειτα ὅμως ἡ ζωὴ ἄλλαξε ἀπότομα, μὲ τὸ θάνατο τῆς μητέρας τῆς. Ἄν κ' ἡ Μίμμη ἦταν πῶ μισὴ ἀπὸ τὸν Ζάκ, τὸν ἀδελφὸ τῆς, ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ γιὰ τὸ σπίτι, νὰ προσέχη τὴν ὑπηρεσία, νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸν πατέρα τῆς. Κι' ἔτσι πέρασαν τὰ χρόνια, δίχως νὰ τὰ καταλάβῃ. Ὅλοι οἱ παιδικὸι φίλοι τῆς μεγάλωσαν, σπουδίασαν. Τρόβιζαν τὸ δρόμο τῆς. Ὁ πῶ ἀγαπημένος ἀπ' ὅλους, ὁ Ροζέ, εἶχε πάει στὴ Γερμανία, γιὰ δύο χρόνια, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ συμπληρώσῃ τίς σπουδὲς του στὰ νοσοκομεία.

Καὶ σήμερα, νά, θὰ ἐρχόταν ἄξαφνα, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ, νὰ χαίρῃται τὴν ἀγαπημένην του Μίμμη, ὅπως τὴν ἔλεγε στὰ φίλικά γράμματά του...

Ἡ Μίμμη παρήτασε ἀμέσως τὸ κέντημά τῆς κ' ἔτρεξε γρήγορα στὴν κἀμαρὰ τῆς. Μπροστὰ τότε στὸν καθρέφτη χτένισε τὰ φρυγὰνὰ μαλλιά τῆς, ποδιφορῆσεν κ' ἔταξε τὰ ρέβια τῆς μὲ λίγη κοιλάνια. Ἐπειτα γέλασε κ' εἶπε μονάχη τῆς:

—Μὰ γιατί ἄραγε θέλω τόσο νὰ γίνω ὀμορφῇ; Ὁ Ροζέ μὲ ξέρει ἀπὸ μισὴν! Δὲν εἶμαι ἀνοήτη;

Μὰ δίχως νὰ δῶσῃ καμιά ἀπάντησιν στὸν ἑαυτό τῆς, κωπύχθητε πάλι στὸν μεγάλον καθρέφτη τῆς ντουλάτας, ἔσπασε τὸ φρεμά τῆς κ' ὕστερα ξαναγύρισε κοντὰ στό παράθυρο κ' ἄρχισε νὰ κωπύχῃ γάτο, τὸ δρόμο.

***

Ἡ Μίμμη ἔγραψε σέ λίγο.

—Ἀγαπημένη μου Μίμμη! τῆς φωνάξε, όταν τὴν εἶδε μπροστὰ του, καὶ τὴν ἀγάλλασε, τρελλὸς ἀπὸ μιὰ παιδικὴ χαρὰ. Γιὰ στάσιον νά σέ δῶ! Θεέ μου! Πόσο ὀμορφῆρες, ἀγαπημένη μου Μίμμη!

Ἐπειτα κἀβουρῆ ἀπάντησιν, σέ δύο πολυθρόνες τοῦ σαλονιοῦ. Ὁ Ροζέ ἄρχισε νὰ τῆς διηγείται τίς ἐπιπέσεις του ἀπ' τὴ Γερμανία.

—Δὲν ξέρεις πόσο εἶνε συμπαιθῆνιὰ τὸ Βερολίνο! τῆς εἶπε. Ὅσο γιὰ τίς Γερμανίδες, εἶνε ὅλες τους ξανθὲς καὶ ὀδίνες... Ἄ! Δὲν ἔχω κανένα παράτονο... Εἶνε πὸς καλὲς μὲ τοὺς ξένους... Πῶς... Ἄν ἀγαπίσῃ καμιά; Ἔξω κ' ἐγώ... Ἄν εἶνε ἀλήθεια, ὅπως λές κ' ἐσύ, ἀγαπημένη μου Μίμμη, ὅτι ὁ ἔξω εἶνε ἓνα πὸς ὀσάφο ἀίσθημα, ἔ, τότε ὄχι, δὲν ἀγάπησα... Ἐξάμα ὅμως μὲ μεγάλῃ καὶ χα-

ριτωμένη οὐλογοῖ ἀπὸ τρυφερὲς φίλες. Τὴ μὰ τὴν Ἐλεαν Φρίντα, τὴν ἄλλη Ἐλσα, τὴν τρίτη Λόττε... Μὰ εἶνε νὰ πολεμήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἡ σειρά σου τώρα, Μίμμη!

Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια, τὰ ἔσφιξε δυνατὰ μὲσα στὰ δικά του καὶ τὴν κῆτταξε στὰ μάτια, μὲ μιὰ κωμικὴ ὀσάφορθη.

—Πότε θὰ παντρευθῇς, Μίμμη; τὴν ρώτησε σέ λίγο. Τὸ ξέρεις ὅτι μεγάλωσες πειὰ; Εἶσαι ἐξοπιτεσσάρον ζῶσιον! Ναι, ναι... Τὸ θυμάμαι πὸς καλὰ. Ἐλα, τώρα! Μὴν κωπύχῃς! Δὲν εἶσαι δὰ καὶ γυφά!... Εἶσαι δύο χρόνια πὸς μισὴ ἀπὸ μένα, δὲν εἶν' ἀλήθεια!

—Ναι, εἶνε ἀλήθεια, Ροζέ... τοῦ ἀπάντησε χαμογελώντας ἡ Μίμμη. Τὴ νά σοῦ πῶ ὅμως... Μοῦ φάνετα ὅτι δὲν θὰ παντρευθῇ ποτέ. Εἶνε ἀργὰ πειὰ γιὰ μένα νὰ βρῶ ἓνα ἀνδρα. Σιγῆσῃα τόσο νά ζῶ γιὰ τὸν πατέρα καὶ γιὰ τὸν Ζάκ, ὅσπε δὲν ἐνομοσα ποτέ τὴν ἀνάγκη νὰ κοιμηθῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

Ἐκείνη ἀκωπύθησε τὴ στιγμή μετρεὶ στὸ σαλόνι ὁ ἀδελφὸς τῆς.

—Δὲν μοῦ λές, Ροζέ, ρώτησε ἄξαφνα τὸ φίλο του, εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἔφερες μαζί σου ἀπὸ τὴ Γερμανία μιὰ τρυφερὴ φίλη;

—Ποῦς σοῦ τὸ εἶπε; ρώτησε στενοχωρημένος ὁ Ροζέ.

—Μὰ μιλῶσαν γι' αὐτὴν ὅλοι οἱ φίλοι μου στὴ Λέσχη. Εἶνε περιεργὰ νὰ τὴν δῶν! Ἐλα, Ροζέ, πές μου: Εἶνε ὀμορφῇ; Πῶς τὴ λένε;

Ἡ Μίμμη σίγησε τοὺς ὄμοιους του, ἀδιάρροα.

—Τὴν γνώρισα στὸ τραῖνο, τοῦ ἀπάντησε. Ἐρχότανε μονάχη τῆς στὸ Παρίσι. Ἐπιλέξα μαζί τῆς δίχως νὰ τὸ θέλω καὶ τώρα δὲν ἔξω πὸς θὰ τὰ καταφέρω νὰ τὴν ἀνά ν' ἀφήσῃ ἡσυχο... Λέει ὅτι μὲ ἀγαπᾷ... Μὰ δὲν βαρύνει!... Τὴ λένε Χίλντα. Εἶνε ὀμορφῇ κορμί, μὰ δὲν εἶνε ὁ πῶς μου... Μὴν παραξενεύεσαι, ἀγαπητὴ Μίμμη. Μὲ μερικὰ ἐλεύθερα κορμια δὲν χρειάζονται πολλές λεπτότητες. Δὲν ζήτησα ἐγὼ τὴ φίλια τῆς καὶ δὲν νοιώθω τίποτα γι' αὐτὴν... Μοῦ εἶνε ἀδιάρροη! Πρέπει νὰ βρῶ κάτσα πῶφασσι, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ τὸν μαρτυρικὸ ἔρωτά τῆς. Μὰ ἀρετὰ σὰς ἔδωσα μὲ τίς φλυαριὲς μου... Εἶνε ἀργὰ πειὰ... Γιὰ σὰς τώρα, Κάρθου πάλι νὰ σὰς δῶ, ὀμικὴ καταφέρω νὰ τὸ σάφο ἀπὸ τὴν κἀμαρὴ μου...

Κι' ὁ Ροζέ ἀποχαρῆθηκε τὴ Μίμμη καὶ τὸν Ζάκ καὶ βῆκε γρήγορα ἀπὸ τὸ σαλόνι.

***

Ἐνα βράδυ, ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ Ροζέ βῆκε μονάχη τὴν Μίμμη στὸ σπίτι. Ὁ Ζάκ κ' ὁ πατέρας τῆς εἶχαν βγῆ ἔξω, ὕστερα ἀπὸ τὸ δελτιον. Κἀθως λοιπὸν στὸν νηδῆν, διὰ τῆς, καὶ τῆς εἶπε: —Ἀκούσε, Μίμμη. Ἦδη γιὰ σένα, θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃς... —Εὐχαριστῶς, τοῦ ἀπάντησε γυλιώντας ἡ φίλη του. Πές μου τί θέλεις ἀπὸ μένα... —Σοῦ ἔχω κάνει λόγο γιὰ τὴν

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ, — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,"
ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ. 1 Μαγτίου 1934.

The present lottery is not valid in United States of America

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

Η ΣΚΥΛΟΦΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Τ'α άδηφ φαγητά των Κινέζων. Άλλά και ή πολιτισμένη Εύρωπη δέν παει πίσω. Η σφαγή και κατανάλωσις σκυλιών κρέατος στή Γερμανία. Και σχετικώς νέμος. Τά σκυλοσφαγεία. Τι λένε οι Γερμανοί, κτλ. κτλ.

Άν είχατε την τύχη νά επισκεφθήτε τόν Ουράνιον Κράτος (τήν Κίνα), και άν κανένας Μανδαρινός σας έκανε την τιμή νά σας καίσει σέ γένια, θα βιέπατε νά σας παραδθή όχι μονάχα σούπα από...χελώνες και σαλάτα από...αράχνης, αλλά και...σκόλο ψητό !...

Τιά νά φανήτε, φυσικά, εύγενής, θα τρώγατε, μόλις συζητούσαντες την...άηδία σας, δι' αυτά τά...νοστιμώτατα φαγητά, ένδοξούς όμως θα περιούζατε τόν άμφοτερόν σας Μανδαρινό μέ τά πιο ζολακεντικά επίθετα, θα τόν λέγατε βάρβαρο, άπόλιτιστο Άσιάτη. Θα είχατε, όστόσο, μεγάλο άδικο. Γιατί υπάρχει κι ένας λαός της Εύρώπης, άπό τους πιο πολιτισμένους μάλιστα, ό οποίος, άν δέν τρώγει χελώνες και αράχνης, τρώγει όμως σκύλιον κρέας. Ό λαός αυτός είναι ό Γερμανός.

Πρώτοι οι κάτοικοι της Σαξωνίας άρχισαν νά τρώνε κρέας σκύλων και τó παράδειγμα των τó ακολούθησε, ύστερα από λίγο, όλόκληρος ή Γερμανία. Τόν Ιούλιο τού 1900, μάλιστα, έξεδόθη και σχετικώς νόμος, διά τού όποιου έπιτρέπεται ή πώλησις κρέατος σκύλου, ελευθέριως, σέ όλη την Γερμανία.

Όστόσο, ειδικά σφαγεία για τά σκυλιά δέν έγιναν στή Γερμανία. Σφάζονται και τά δούτικα αυτά τετραπόδια στά σφαγεία, τά προσιωμένα και για τά άλλα ζώα. Μόνη ή πόλις Ντισσού έχει ειδικό σφαγείο για τά σκυλιά. Έννοείται όμως ότι υπάρχει και ειδικός ύγειονόμος, ό όποιος εξετάζει τους σκύλους, για νά ίδή μήπως τυχόν έχουν καμιά αρρώστεια, πριν τους σφάζουν. Μετά τó σφάξιμο γίνεται και δεύτερα εξέταση από άλλο γιατρό, ό όποιος δίνει και την άδεια για τó πούλημα τού σκυλιών κρέατος. Όπως είνε δέ έπίκεινο, ή πόλις Ντισσού κατέχει την πρώτη γραμμή στή σκυλοφαγία. Οι πενήντα χιλιάδες κάτοικοι της τρώνε τó χόνδρο διακόσια πενήντα ως τριακόσια σκυλιά...

Άλλη πόλις, τó Κέιμπριτζ, πού έχει πληθυσμό 200 χιλιάδων κατοίκων, καταναλώνει τριακόσια σκυλιά τó χόνδρο. Η Δεμιά, έξ Άλλου, μολούσσι έχει πληθυσμό ένός περίου εκατομμυρίου, δέν τρώγει περισσότερα από ένατό σκυλιά τó χόνδρο. Η άσπες όμως και οι...αρεοπόλια έλλείχουν ότι ή...κατάστασις θα βελτιωθή...

Η σκυλοφαγία χρονολογείται στή Γερμανία από τó 1889. Τη χρονιά εκείνη οι Σάξωνες έφαγαν 468 σκυλιά. Λίγο άργότερα, τó 1900, έφαγαν (οί Σάξωνες πάλιν), 1.260 σκυλιά, μέ τó 1932 ή κατανάλωσις έφθασε στά 3.563.

Στή Σιλεσία επίσης τρώνε σκυλιόν κρέας, όπως και στή Βαυαρία. Στά σφαγεία τού Μονάχου ιστάζει ειδικό τιμήμα για τó σφάξιμο τών σκυλιών. Τά σφαγεία τού Βερολίνου, αντίθετως, δέν έχουν τέτοιον τιμήμα.

Όστόσο, παρ' όλη αυτή την σκυλοφαγία, οι Γερμανοί ντρέπονται νά δικαιολογήσουν ότι τρώνε σκυλιόν κρέας και λένε ότι τó έσχυμλο αυτό γούστατó τó έχουν οι ξένοι εργάται, πού ζούν στή Γερμανία, και ιδίως οι Άνταίο, πού τά οικονομικά τους μέσα δέν τους έπιτρέπουν νά τρώνε βοδι, άλλ' ούτε και άλογο...

Άλλά σ' αυτά μπορεί ν' άπαντήση κανείς ότι ή Γερμανική Κυβέρνησις δέν θά φημίξει ιδιαίτερο νόμο, μέ τόν όποιο άνεγνωρίσει επίσημα τη σκυλοφαγία, άν επρόκειτο μονάχα νά βρανοποιήη τις...άνόμιλες και λικιακές δοξείσις μερικόν ξένων εργατών.

Καλή όρεξι, λοιπόν, κίριε Χίτλερ, και στείλετε μας και από δύο κανένα μεζέ από σκυλάκι τού γάλακτος !...

Χίλντα, συνέχισε ό Ροζέ. Λοιπόν, δέν μπορώ πιά νά την υποφέρω... Τήν έχω στό σπίτι. Όταν τής λέω ότι δέν μ' άρέσει, μου άπαντάει ότι έχω τής άρεσω κι ότι αυτό τής εινε άρεστό ! Καταλαβαίνεις, Μίμια; Δέν θέλει νά φύγη... Κι' έχω θέλω νά μελετήσω, νά ήσυχάσω, νά γράφω μέ έπιστημονική διατριβή. Δέν μπορώ νά έχω μέ ιδιότροπη γυναίκα, δίπλα μου, από τó πρωτό ως τó βράδυ ! Άρχισε τώρα νά κόνη και τή ζήλιαρά κι' άνοίγει όλα τά γράμματά μου... Έλα, μη γελίς, Μίμια ! Βοήθησέ με...

—Μά πώς ; άπόησέ με Μίμια.
—Νά, θέλω νά μου γράψης μερικά ερωτικά γράμματια. Η Χίλντα θά τ' άνοιξη και θα τά διαβάση. Μπροστά λοιπόν σέ μέ άληθινή αρραβωνιαστιά πού θα γίνει τάχα σέ λίγο γινάβα μου, ή Γερμανίδα θα καταλάβη ότι γίνεις άδεια τόν καιρό της. Δέν είν' έτσι ; Έσύ μόνο τώρα μπορείς νά μου κάνης ατή τη χάρι... Γράψε μου, ό τι θέλεις, ό τι σου περνάει άπ' τó κεφάλι... Θέλω νά κάνης τή Γερμανίδα νά πιστέψη ότι είσαι αρραβωνιαστιάς μου, ότι μ' αγαπάς κι' ότι θα παντρευτούμε γρήγορα !...

—Μά έχω...
—Μη πού πής όχι, Μίμια. Φείγοι πριν προητάσης νά μου άρνηθής τή βοήθειά σου. Λοιπόν, περιμένο τά γράμματά σου... Ένχαριστώ !... Κι' ό Ροζέ τής φίλησε τó χέρι και την άφησε μονάχη στό σαλόνι.

Η Μίμια, πριν κοιμηθή, κάθισε μπροστά στό γραφείο της και προ-

σπάθηκε νά γράφη ένα ερωτικό γράμμα. Τι δύσκολό πού ήταν ! Απογοητευμένη, σηραβώθηκε τότε, σάθηκε μπροστά στόν καθρέφτη κι' άρχισε νά κριτάξη τόν ένάτο της, σάν νά τόν έδλετε για πρώτη φορά. Είχε χρυσοξανθά μαλλιά, άδεια γαλιανά μάτια κι' ένα στόμα δημοσφό και κατακόκκινο. Κι' όστόσο, τί περίεργο ! Κανείς ως τότε δέν τής είχε πη : «Μ' άρέσεις β, κανείς δέν τήν είχε αγαπήσει κι' ούτε κι' έκείνη είχε αγαπήσει κανένα...

Ξαναγύρισε λοιπόν στό γραφείο της και σιγά-σιγά, άρχισε νά γράφη, μέ ένα παράξενο αίσθημα στην καρδιά :

«Αγαπή μου, άν μπορούδες νά νοιώσης πόσο σε λατρεύω ! Όταν μέ σφιγγεις στήν άγκάλιά σου και μέ φιλάς, καταλαβαίνω ότι σύ μονάχα είσαι ό κύριος της ζωής μου κι' ότι δέν μπορώ νά ζήσω παρά μονάχα κοντά σου. Σ' αγαπώ, Ροζέ, σ' αγαπώ ! Είσαι δικός μου !»

Η λέξις «Σ' αγαπώ», αντίγραψε μέσα στή βαθιά σιωπή τής νυχτας κι' ένα παράενο τόνο, σάν νά έλεγε κάποιος άδυστατα μέσα στό σκοτάδι : «Σ' αγαπώ ! Σ' αγαπώ !»

Τό άλλο βράδυ ή Μίμια έγραψε τó δεύτερο γράμμα :

«Ροζέ, σήμερα μου ζήτησες νά γίνω γυναίκα σου, για πάντα. Και μέ φίλησες, όπως δέν μέ είχες φιλήσει ποτέ σου : Μέ την ψυχή στα χείλη ! Ναι, άγκαλιάσε μου, θα γίνω γυναίκα σου, για πάντα, θα είμαι ή πιστή κι' άφοσιωμένη σου γυναικούλα, ή φίλη σου, ή σύντροφος της ζωής σου... Είμαι τόσο εύτυχημένη, πού κλαίω από τή χαρά μου !...»

Τό πρωτό τής άλλης μέρας ή Μίμια έλαβε μέ επιστολή από τόν Ροζέ, ό όποιος τής έγραψε :

«Αγαπημένη μου Μίμια, θαυμάσιε !... Έλαβε μέ επιστολή άπ' τόν Ροζέ, ό όποιος τής έγραφε... Έξακολούθησε έτσι, ως τó τέλος τής έβδομολοχού. Έπειτα θά σέ ειδοποιήσω... Θάρθω στό σπίτι νά σε δω... Μέ πολλή φιλία. Ροζέ».

Τι μαρτυριο ! Αλλά τά γράμματια έκαναν τή Μίμια νά δαζούρη... Είχε καταλάβη ότι αγαπούσε από καιρό τόν Ροζέ και τά λόγια έκείνα, πού τó έγραφε, δέν ήταν ψεύτικα. Έβγαλαν από τó βάθος τής καρδιάς της...

Τού έγραψε λοιπόν άλλα τέσσερα γράμματια, μέ φλογερά από τά πρώτα, κι' ύστερα περιέμενε μέ άγωνία την έπιστολή τού φίλου της.

—Αγαπημένη μου Μίμια, τής είπε ό Ροζέ, μπαίνοντας στό σαλόνι, από τέλος τής έβδομάδος. Είσαι, μέ την άληθειά, ένα πολύ έξυπνο κορίτσι ! Έπαιξες τόσο άμωσα τó ρόλο σου, ώστε μέ γλύττωσε μέ για πάντα από τή Γερμανίδα. Η Χίλντα έφυγε ! Τά γράμματια σου τήν είχαν τρελλάνει... Ήσαν γράμματια μιάς γυναίκας, πού αγαπούσε άληθινά, μέ πάθος !...

Κι' ό Ροζέ γελούσε ολόχαρο, καθώς την κριτάξε στά μάτια. Η Μίμια κοκκίνισε και προσπάησε νά χαμογελάση, για νά κριθήη τó κλάμμα, πού την έπαινε τού λαού. «Άσφαρα όμως ό Ροζέ τήν άπαξέ στην άγκαλιά του, τήν κριτάξε άκόμη πού βαθειά στά μάτια και τής είπε :

—Μίμια, ξέρεις ποτέ έφυγε ή Γερμανίδα ; Ύστερ' από τó δεύτερο γράμματιο...

—Ω, γιατί τότε... ψηθίσις έκείνη.
—Μίμια, έξακολούθησε ό

